

Upírské
denníky 8

CESTA Z TEMNOTY

L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

- Upírske denníky 1 – Prebudenie
- Upírske denníky 2 – Súboj
- Upírske denníky 3 – Zbesilosť
- Upírske denníky 4 – Temnota
- Upírske denníky 5 – Návrat
- Upírske denníky 6 – Temné sily
- Upírske denníky 7 – V moci tieňov
- Upírske denníky 9 – Tajomstvá

L. J. Smithová

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty – e-kniha
Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Nasťahovali sa v hodine, keď boli ostatné panstvá, okolo ktorých prechádzali, tmavé a tiché. Elena, Meredith i Bonnie si vybrali izby na hornom poschodí, pekne jednu pri druhej. Neďaleko bola luxusná kúpeľňa s belaso-bielou mramorovou dlážkou a jedinečným bazénikom v tvare obrovskej ruže. Dalo sa v ňom dokonca plávať, bol vyhrievaný pieckou na uhlie a starala sa oň veselá slúžka.

Elenu potešilo najmä to, čo sa stalo potom. Damon potajomky kúpil niekoľko otrokov od úctyhodného obchodníka na súkromnej dražbe a potom im dal slobodu. Ponúkol im prácu za peniaze a ešte aj voľno. Takmer všetci bývalí otroci radi zostali, len niekoľkí odišli alebo utiekli – najmä ženy, ktoré hľadali svoje rodiny. Ostatní začali pracovať pre lady Ulmu, aby jej mal kto pomáhať,

keď po vyslobodení Stefana odídu Damon, Elena, Bonnie a Meredith preč.

Lady Ulma dostala dole izbu „panej domu“, hoci Damon ju k tomu musel takmer prinútiť. Sám si vybral miestnosť, ktorá cez deň slúžila ako pracovňa, ale aj tak nemal noci tráviť pod strechou.

To bolo trochu chúlостivé, pretože väčšina služobníctva poznala život upírov. Mladé dievčatá a ženy, ktoré chodievali na panstvo šiť, variť a upratovať, očakávali, že sa budú pri Damonovi striedať ako darkyne.

Damon to Elene vysvetlil a ona ich predstavu hneď zavrhol. Bolo jej jasné, že Damon túži po stálej dodávke dievčat, od útych po červenolíce sedliačky s bujnými proporciami, ktoré sa dajú veľmi rady ochutnávať, aby za to dostali rôzne čačky, ako bývalo zvykom.

Zároveň odmietla myšlienku, že bude svoje služby lovca prenajímať. Strelec dokonca spomenul, že niečo by sa dalo podniknúť aj s vonkajším svetom – napríklad ponúknuť výcvik špeciálnej jednotke námorníctva SEAL.

„Hej, a zo všetkých vojakov sa stanú upíri,“ odsekla, keď stála pred skupinou otrokov. „Potom môžu pokojne hrýzť hoci aj žraloky. Jasné, že sa môžete vybrať, kam chcete, a loviť ľudí, tak ako sovy lovia myši. Len sa potom nevracajte domov, lebo dvere nájdete naveky zamknuté.“ Pozrela Strelcovi do očí, až sa z jej pohľadu

stalo čosi podobné oceľovej čepeli, a on odbehol za nejakou súrnou povinnosťou na panstve.

Neprekážalo jej, že sa k nim Strelec nasťahoval, a keď sa dopočula, ako zachránil Damona pred rozzúreným davom, rozhodla sa, že ak by Strelec niekedy chcel krv od nej, bez váhania mu ju poskytne. Po niekoľkých dňoch, keď sa v dome motal okolo doktora Meggara a potom sa nasťahoval na panstvo lady Ulmy, jej zišlo na um, či jej vlastná zmenšená aura a Damonova zaťatosť nezatajújú pred Strelcom čosi, o čom by mal vedieť. Tak robila čoraz významnejšie narážky, až sa raz rozosmial, priam sa prehýbal od smiechu a vyhlásil, že Američania predsa majú jedno príslovie. *Môžeš priviesť koňa k vode, no nedonútiš ho, aby sa z nej napil.* V mojom prípade, vyjadril sa, môžeš priviesť čierneho pantera – tak si Elena vždy predstavovala Damona – k vode, ak máš teda k dispozícii elektrické bodce a bodce na slony, no keď ho tam raz privedieš, radšej sa mu neobracaj chrbtom. Aj Elena sa smiala, až jej do očí vbehli slzy, no tak či onak sa zaprisahala, že ak sa niekedy Strelcovi zažiada jej krvi, na určitú časť z nej má právo.

Zatiaľ jej jeho prítomnosť vyhovovala. Mala príliš plné srdce vzťahov – Stefan, Damon, ba dokonca aj Matt, ktorý ich zdanlivo opustil –, aby jej hrozilo, že sa zalúbi do ďalšieho upíra, aj keď si boli blízki. V Strelcovi videla priateľa a ochrancu, nič viac.

Prekvapilo ju, že sa čoraz väčšmi spolieha na Lakshmi. Dievčatko spočiatku len behalo po panstve s odkazmi, na čo nik iný nemal chuť, no postupne sa z nej stala dvorná dáma lady Ulmy a Elenin zdroj informácií o tomto svete. Lady Ulma bola stále pacientkou a vyhovovalo jej, že môže posielat odkazy po Lakshmi dňom i nocou. Elena sa malej mohla vypytovať, koľko chcela, a nevyslúžila si za to povest bláznivej. Musia si kúpiť taniere, alebo sa jedlo servíruje na kuse suchého chleba, ktorý zároveň slúži na utieranie mastných prstov? Nuž, taniere tu boli nové, tak ako vidličky, ale stali sa veľkou módou. Koľko majú muži a ženy v domácnosti dostávať za prácu? Iné domácnosti otrokom neplatili, len ich odievali z obecnej zásoby obnoseného šatstva a udeľovali im zo dva „sviatky“ do roka, takže toto bola novinka. Lakshmi bola ešte mladá, ale smelá a úprimná a Elena sa rozhodla vychovať z nej pravú ruku lady Ulmy – lebo lady Ulma, až sa zotaví, raz bude skutočnou vládkyňou domu.

Milý denníček,
čaká nás večierok či skôr ples. Už o dve
noci. Ja sa však na plesanie necítim –
chýba mi Stefan.

Priznávam, že musím myslieť aj na Matta. Odišiel taký nahnevany, ani sa neobzrel. Nepochopil, že mi môže záležať na Damonovi... a stále môžem ľúbiť Stefana tak veľmi, div mi nepukne srdce.

Elena položila pero a zadívala sa na svoj denník. Bolesť srdca cítila v hrudi tak zreteľne, že keby si nebola istá, čo ju spôsobuje, zľakla by sa. Zúfalo smútila za Stefanom, sotva pre to vládala jesť a spať. Stefan bol ako súčasť jej mysle, ktorá neprestajne horela plameňom, ako fantómová končatina, čo nikdy nezmizne.

Dnes jej nepomohlo ani písanie do denníka. Mohla zapisovať len bolestne lákavé spomienky na dobré časy, ktoré so Stefanom prežila. Aké to bolo úchvatné, keď stačilo obrátiť hlavu a vedieť, že tam bude, že ho uvidí! A teraz to všetko zmizlo a zostal len zmätok, výčitky svedomia a úzkosť. Čo s ním je, čo s ním robia, keď už nemôže len tak obrátiť hlavu a vidieť ho? Ublížujú mu?

Bože, kiežby...

Kiežby som ho vtedy v penzióne bola prinútila zamknúť všetky okná...

Kiežby som bola voči Damonovi podozrievavejšia...

Kiežby som bola odhadla, že tej poslednej noci má hlavu plnú ťaživých myšlienok...

Kiežby... kiežby...

Časom ten refrén opakovalo jej srdce s každým sťahom. Pristihla sa, že pri dýchaní vzlyká, tuho zatvára oči, zatína päsť.

Ak s tými pocitmi neskončím – ak sa nechám takto ničieť –, bude zo mňa len nič v priestore. Tá hrôza ma dorazí a rozdrví, a aj to bude lepšie ako takto za ním žiaľiť.

Elena zdvihla hlavu... a zadívala sa na seba. Na tú istú hlavu, ale spočívajúcu na denníku.

Zhíkla.

Znovu si hneď predstavila smrť. A potom sa pomaly, otupená toľkými slzami, vrátila k vedomiu, že sa jej to znovu podarilo.

Bola mimo tela.

Tentoraz si ani neuvedomila, že vedome rozhoduje o smere svojej púte. Len letela tak rýchlo, že smer neodhadla. Akoby ju čosi vlieklo, akoby bola chvostom uháňajúcej kométy.

V jednej chvíli si so známou hrôzou uvedomila, že prechádza cez veci, a potom sa zakyvotala, akoby ju ktosi priviazal na koniec biča. Vzápätí ju to všetko katapultovalo do Stefanovej cely.

Stále vzlykala, keď tam pristála, nebola si istá, či je hmotná a či má tiaž, a zatiaľ jej to bolo celkom jedno. Stihla si všimnúť len Stefana, veľmi chudého, ale v spánku usmiateho. Vzápätí ležala na ňom, v ňom, a stále plakala, odrážala sa od neho ľahučko ako pierko, a Stefan sa prebudil.

„Nemôžete mi dopriať ani chvíľu spánku?“ oboril sa na ňu a pridal zopár talianskych slov, ktoré Elena predtým nemala dôvod počuť.

Zachvátil ju hysterický vzlykot, taký podobný tomu, čo občas predvádzala Bonnie. Vlastný nárek ju ohlušil a nepočula v ňom útechu, ak sa jej vôbec nejaká ponúkala. Skutočne mu ubližovali a používali pri tom jej obraz! Príšerné. Áno, chceli Stefana prevychovať, aby ju nenávidel. Sama sa už stihla znenávidieť. A všetci ostatní na celom svete ju tiež nenávidia...

„Elena! Elena, láska, neplač!“

Otupene sa zdvihla, nakrátko zazrela Stefanov odhalený hrudník, a potom sa znovu zrútila v plači, pokúšala sa utrieť si nos do Stefanovej väzenskej uniformy, ktorá vyzerala, akoby ju už čokoľvek mohlo iba zlepšiť.

Samozrejme, že to nedokázala, tak ako necítila ruku, ktorá sa ju pokúsila nežne objať. Nepriniesla si so sebou telo.

Napriek tomu si priniesla slzy a chladný hlas, nepodajný ako oceľ, v nej povedal: *Prestaň nimi plytvať, ty hus! Použi tie slzy! Ak už plačeš, tak mu plač do tváre, do rúk. A, mimochodom, naozaj ťa všetci nenávidia.*

Ešte aj Matt, aj ten ťa nenávidí, a pritom Matt má každého rád. Plechový, krutý a veľmi pôsobivý hlas takto pokračoval a Elena sa rozvzlykala ako dážď. Len roztržito vnímala účinky každej kvapky. Tie slzy menili bielu kožu na ružovú, farby vstupovali do Stefana, šírili sa v ňom ako vlnky na hladine vody.

Ibaže slzy padali tak rýchlo, že teraz to vyzeralo ako búrka na hladine rybníka Wickery. Musela si spomenúť, ako raz Matt spadol do rybníka, pretože zachraňoval dievčatko, ktoré sa preborilo cez ľad. A potom znovu myslela na to, že Matt ju nenávidí.

„Nie, nie, láska moja, neplač,“ prosíkal Stefan tak úprimne, že každý by uveril jeho slovám. Lenže ona? Elena vedela, že teraz vyzerá otrasne, s opuchnutou tvárou. Nie je jeho krásna láska. A musel by byť šialený, aby chcel

zastaviť ten plač, lebo slzy mu dávali nový život všade, kde sa dotkli jeho pokožky – a azda práve tá búrka v ňom pri- niesla úžitok, lebo jeho telepatický hlas bol silný a istý.

Elena, odpusť mi. Bože, daj mi aspoň jedinú chvíľu s ňou! Jedinú chvíľu! Potom znesiem všetko, aj skutočnú smrť. Len chvíľu, v ktorej sa jej budem môcť dotknúť!

Azda sa nad ním Boh zlutoval, pretože Elenine pery sa teraz chveli nad Stefanovými, akoby si aj v tejto podobe mohla ukradnúť bozk – ako kedysi, keď spal. Elene sa na okamih zazdalo, že pod svojimi perami cíti teplo jeho pier a že ju poštekli jeho mihalnice, keď prekvapene roztvoril oči.

Stuhli, vytreštili oči, ani jeden nebol taký hlúpy, aby to zrušil pohybom. No Elena sa neovládla, pretože teplo Stefanových pier jej vyslalo vlnu tepla do celého tela. Roztopila sa v tom bozku, zvláčnela, a telo si síce udržala v rovnakej polohe, ale oči sa jej rozostřili a viečka klesli.

Znovu sa mihalnicami obtrela o čosi hmotné a chvíľa sa pokojne skončila. Elena mala dve možnosti: zvriesknúť a telepaticky sa rozzúriť na Najvyššieho, že im poskytol len chvíľočku, o ktorú Stefan prosil. Alebo mohla pozbierať odvalu a usmiať sa, možno aj svojho milovaného utešiť.

Vyhralo v nej to lepšie ja, a keď Stefan otvoril oči, skláňala sa nad ním a tvárila sa, že sa opiera o lakte a o jeho hrudník. Usmievala sa a upravovala si vlasy akoby nič.

Stefan jej úsmev s úľavou opätoval. Vyzeralo to, že kým sa jej nestane nič zlé, on znesie všetko.

„Damon by sa zachoval prakticky,“ podpichla ho. „Počkal by, kým sa vyplačem, pretože jeho zdravie je preňho najdôležitejšie. A modlil by sa za...“ Zmĺkla a rozosmiala sa, takže Stefan sa usmial ešte širšie. „Netuším, za čo by sa modlil. Damon sa asi nemodlí.“

„Pravdepodobne nie,“ prikývol Stefan. „Keď sme boli deti – ľudské deti –, náš farár so sebou nosieval palicu a používal ju častejšie na chrbty chlapcov než ako oporu pri chôdzi.“

Elena si spomenula na útle dieťa prikované k obrovskému ťažkému balvanu plnému tajomstiev. Patrilo k nim aj náboženstvo? Bolo tam za zamknutými dverami, utajené ako všetko to, čo Damon citlivo vnímal a čo preto v sebe uzavrel?

Nechcela sa na to pýtať Stefana. Namiesto toho stíšila „hlas“ na telepatický šepot, ktorý len-len že pohladil citlivé neuróny v Stefanovom mozgu: *Čo praktické by ešte Damon mal na mysli? Niečo v súvislosti s útekem z väzenia?*

„Nuž... myslíš útek z väzenia? Predovšetkým by si sa mala vyznať v meste. Mňa sem priviedli so zaviazanými očami, no keďže nemajú silu odobrať upírom ich kliatbu a zmeniť ich na ľudí, zostali mi ostatné zmysly. To mesto je veľké zhruba ako New York a Los Angeles dohromady.“

„Takže dosť veľké.“ Elena sa to usilovala zapamätať.

„Našťastie nás zaujímajú len juhozápadné oblasti. Mes-
to oficiálne riadia Strážkyne, ale tie pochádzajú z Druhej
strany a tunajší démoni aj upíri si dávno uvedomili, že
ľudia sa väčšmi boja ich ako Strážkyň či Strážcov. Teraz
je tu dvanásť až pätnásť feudálnych hradov a panstiev,
každé vládne nad pomerne veľkým územím mimo mesta.
Všetko si pestujú sami a úrodu predávajú tu. Napríklad
upíri vyrábajú víno Čierna mágia.“

„Aha,“ prikývla Elena – nevedela pritom, o čom Ste-
fan hovorí, známe jej bolo len meno vína. „No v podsta-
te musíme vedieť len to, ako sa dostaneme do Shi no
Shi – tvojho väzenia.“

„To je pravda. Najjednoduchšie bude nájsť sektor, kde
sa zdržiavajú kitsune. Shi no Shi je skupina budov a tá
najväčšia nemá strechu, hoci je taká zakrivená, že to zo
zeme nevidieť...“

„Tá, ktorá vyzerá ako koloseum?“ prerušila ho Elena.
„Vždy, keď sa sem dopravím, vidím mesto z vtácej per-
spektívy.“

„To, čo vyzerá ako koloseum, je koloseum,“ usmial sa
Stefan.

Naozaj sa usmial, bolo mu už tak dobre, že sa vládal
prirodzene usmievať. Elena sa potichu zaradovala.

„Ak sa chceme dostať dnu a von, stačí sa spod kolosea
odobrať k bráne, ktorá vedie do nášho sveta,“ prikyvovala.

„No ak ťa chceme aj vyslobodiť, musíme pozbierať isté veci a tie sa zrejme nachádzajú v iných častiach mesta.“ Uvažovala, či niekedy opisovala Stefanovi líščí kľúč. Ak už o ňom nevedel, bude nebezpečné teraz ho spomínať.

„Na vašom mieste by som si najal miestneho sprievodcu,“ odvetil. „Neviem o meste skoro nič, len to, čo mi povedia Strážcovia, a tým sa asi nedá veriť. No bežní ľudia asi vedia to, čo potrebujete vedieť aj vy.“

„Super nápad,“ prikývla Elena. Nehmotným prstom mu na hrudník kreslila neviditeľné obrazce a plány. „Myslím, že Damon sa nám naozaj odhodlal pomáhať.“

„Všetka česť, že vôbec prišiel,“ riekol Stefan. „Takže dodržiava sľub?“

Elena prikývla. Hlboko vo vedomí sa vznášali tieto myšlienky: *Dal mi slovo, že sa o teba postará. Dal ti slovo, že sa postará o mňa. A Damon vždy dodrží slovo.*

„Stefan,“ oslovila znovu najvzdialenejšie zákutia jeho mysle, ktorým mohla odovzdávať informáciu – a ako dúfala, aj tajomstvo. „Mal si ho vidieť. Keď som ho obklopila krídlami spásy, všetko to zlé, čo ho zatvrdilo, čo v ňom vzbudilo krutosť, zmizlo. A keď som ho obklopila krídlami očisty, odpadol kamenný pancier z jeho duše... Asi si ani nevieš predstaviť, aký vtedy bol. Dokonalý. Nový. A keď sa rozplakal...“

Elena teraz pocítila v Stefanovi tri vrstvy emócií, ktoré sa zrodili takmer naraz. Nevieru – Damon a plač? Po-

tom vieru a úžas, pretože Stefan od nej prijal spomienky a obrazy. A napokon potrebu utešovať ju – pretože videla Damona ako kajúcnika. A ten Damon už nikdy, nikdy nebude jestvovať.

„Zachránil ňu,“ šepala teraz, „ale sám seba zachrániť odmieta. Odmieta dokonca vyjednávať so Shinichim a s Misao. Dovolil im, aby mu vzali spomienky na tie chvíle.“

„Možno ho tie spomienky boleli.“

„Iste.“ Elena umožnila Stefanovi, aby pocítil bolesť, ktorú to nové a dokonalé stvorenie, jej stvorenie, zažilo, len čo sa dozvedelo, že spáchalo kruté a zradcovské skutky, aké by otriasli aj tým najtvrdším jedincom. „Stefan, myslím si, že je veľmi osamotený.“

„Verím, anjel môj. Máš pravdu.“

Tentoraz sa zamyslela ešte o niečo dlhšie, až potom sa odvážila pokračovať. „Stefan? Nie som si istá, či chápe, čo to je byť milovaný.“ A kým čakala na jeho odpoveď, bola ako na ihlách.

Povedal veľmi ticho a veľmi pomaly: „Verím, anjel. Myslím, že máš pravdu.“

Ach, pravdaže ho miluje. Stefan vždy všetko pochopí. A je navyše statočný, galantný a dôveruje jej tak, ako to ona od neho práve teraz potrebuje.

„Stefan? Smiem tu dnes v noci zostať?“

„A teraz je noc, láska moja? Môžeš tu zostať, ak po mňa neprídu a niekam ma neodvedú.“ Zvážnel a zadíval

sa jej do očí. „No ak náhodou prídu, slúb mi, že odídeš, dobre?“

Elena mu pozrela rovno do zelených očí. „Ak to chceš, tak sľubujem.“

„Elena? Povedz, aj ty dodržiavaš sľuby?“ odrazu hovoril ospanlivo, no bola to normálna ospanlivosť, nie vyčerpanie. Len túžba po spánku, akú cíti ten, kto sa občerstvil a vábi ho zdravý spánok.

„Dodržiavam... pravidlo, že na ne nesmiem zabudnúť,“ šepla. Na teba však nezabudnem naozaj nikdy. Ak sem niekto príde s úmyslom ublížiť ti, zistí, ako vie bojovať protivníčka bez tela. Čo keby siahla do ich tiel? Čo keby peknými bielymi prstami zovrela ich srdcia? To by bolo niečo...

„Lúbim ťa, Elena. Tak sa teším, že sme sa pobožkali...“

„A nebolo to naposledy, veď uvidíš! Prisahám!“ Znovu jej z očí kvapkali hojivé slzy – naňho.

Stefan sa iba nežne usmial a zaspal.

Ráno sa Elena prebudila vo svojej krásnej spálni v dome lady Ulmy. Mala však pri sebe ďalšiu spomienku ako ružu v herbári, ktorú si mohla uložiť na to najtajnejšie miesto vo svojom vnútri.

A kdesi v srdci vedela, že tie spomienky sú všetkým, čo jej raz možno po Stefanovi zostane. Vedela si predsta-

viť, že tie voňavé a krehké okvetné lupienky si bude môcť uchovávať a bude sa z nich radovať – ak sa Stefan nikdy nevráti domov.

3

Ved' sa chcem len trošku pozrieť," prosíkala Bonnie pri pohľade na zošit, do ktorého lady Ulma kreslila tajné návrhy šiat na ich prvý večierok – ten dnešný. Vedľa zošita, na dosah, ležali vzorky látok: mihotavý satén, zvltnený hodváb, transparentný mušelín a bohatý mäkučký zamat.

„O hodinu si všetko vyskúšaš, a tentoraz s otvorenými očami!“ zasmiala sa Elena. „No nemôžeme zabudnúť, že dnes nám nejde o zábavu. Samozrejme, že si aj zatancujeme, je to naša povinnosť...“

„Veru povinnosť!“ nadšene zopakovala Bonnie.

„Naším cieľom je však nájsť kľúč. Prvú polovicu dvojitého líščieho kľúča. Ach, kiežby sme mali hviezdnu guľu, čo by nám ukázala vnútrajšok domu, kam sa chystáme.“

„Nuž, vieme o ňom prakticky všetko, môžeme sa o ňom rozprávať a skúšať si ho predstaviť,“ povedala Meredith.

Elena, ktorá sa pohrávala s hviezdnu guľou z druhého domu, teraz položila mierne zahmlenú hračičku a povedala: „Fajn. Tak poďme na to. Nápady sem!“

„Smiem sa aj ja pripojiť?“ ozval sa tichý a kultivovaný hlas z dverí. Dievčatá sa obrátili a naraz vstali, aby pozdravili usmiatu lady Ulmu.

Kým si sadla k nim, srdečne objala Elenu a pobožkala ju na líce. Elena si nemohla pomôcť, musela ju v duchu porovnávať so ženou, ktorú odviezli k doktorovi Meggarovi. Vtedy bola len kosť a koža, stvorenie s vyplašenými očami plnými napätia, chuderka v župane a v pánskych papučkách – tak ju obliekol doktor. Teraz Elene pripomínala starorímsku matrónu s pokojnou tvárou, ktorá sa už začínala vyplňať. Tmavú ofinu jej pridržovali hrebienky posádzané drahokamami. Aj telo sa jej zaokrúhľovalo, najmä bruško, hoci sa stále pohybovala s prirodzenou gráciou. Na sebe mala šafranové šaty zo surového hodvábu a pod nimi marhuľovú nariasenú spodničku.

„Strašne sa tešíme na skúšanie šiat,“ priznala Elena a kývla hlavou k zošitu s kresbami.

„Ach, ja tiež, som nedočkavá ako dieťa,“ povedala lady Ulma. „Chcela by som vám vrátiť aspoň desatinu z toho, čo ste pre mňa urobili.“

„Už sa stalo,“ riekla Elena. „A ak nájdeme líščie kľúče, bude to len vďaka tvojej pomoci. Nevieš si ani predstaviť, čo to pre mňa znamená,“ šepala.

„Ach, keď si sa zľutovala nad úbohou otrokyňou a vzoprela si sa kvôli nej zákonu, netušila si, že ti môžem pomôcť. Len si ma chcela zachrániť a toľko si si pre mňa vytrpela,“ doložila Ulma.

Elena sa pohniezdila. Z rany na líci jej zostala len tenučká biela jazva pri lícnej kosti. Až sa raz vráti na zem, zbaví sa jej svojou nadprirodzenou Silou. No tu mohla Silu používať len vnútri svojho tela, vyostrovať ňou vlastné zmysly, inak ju nedonútila k poslušnosti.

Spomenula si na celkom iné obdobie, na časy, keď stála na parkovisku strednej školy Roberta E. Leeho a nadchýnala sa novým porsche, vtedy by bola pokladala jazvu na tvári za najväčšiu katastrofu. No teraz sa jazva stala predmetom úcty, Damon ju nazval jej „bielou ranou cti“, a navyše si bola istá, že Stefanovi nebude prekážať, tak ako vôbec neprekáža jej. Jednoducho ju nemohla brať vážne.

Už nie som tá, ktorou som bola, pomyslela si. A to je dobre.

„Nehovorme už o tom,“ mykla plecami a ignorovala bolesť, ktorá sa jej občas ešte ozývala v nohe. „Hovorme o Striebornom slávikovi a jej plese.“

„V poriadku,“ prikývla Meredith. „Čo o nej vieme? Ako to vlastne hovorili tie potvory, Elena?“

„Misao povedala: *Ako keby si mohla mojim odpovediam porozumieť! Keby som ti povedala, že jeden je v nástroji strieborného slávika, bola by si z toho múdra?*“

Všetci tie slová poznali naspamäť, ale stali sa už súčasťou ich rituálu.

„A Strieborný slávik nie je nič iné ako prezývka lady Faziny Darleyovej a všetci v Temnom rozmere to vedia!“ zvolala Bonnie a radostne zatlieskala.

„Veru tak, dosť dlho ju tak volajú. Odvtedy, ako sem prišla a začala spievať a hrať na striebornej harfe,“ vážne doložila lady Ulma.

„A struny harfy treba ladiť a ladia sa kľúčmi,“ pokračovala vzrušene Bonnie.

„Iste.“ Meredith hovorila pomaly a uvážlivo. „Lenže my nehľadáme taký kľúč. Kľúče na ladenie harfy vyzerajú takto.“ Položila na stolík hladký predmet z bledého javorového dreva, ktorý pripomínal veľmi krátke písmeno T, alebo, ak sa položil na bok, strom s jednou krátkou horizontálnou vetvičkou. „Mám ho od trubadúra, ktorého najal Damon.“

Bonnie si kľúč prezrela. „No, ale možno hľadáme kľúč na ladenie harfy,“ nedala sa. „Čo ak sa používa na oba účely?“

„Ja neviem, skôr nie,“ nástojila Meredith. „Teda ak sa náhodou po spojení dvoch polovic líščieho kľúča nezme-ní jeho tvar.“

„Ale pravdaže!“ zvolala lady Ulma, akoby Meredith vyslovila jasnú pravdu. „Ak sú to magické polovice jedného kľúča, pri spojení sa určite zmenia.“

„Tak vidíte!“ víťazoslávne riekla Bonnie.

„No ak môžu mať hocijaký tvar, ako ich spoznáme, keď ich nájdeme?“ mrzuto sa spýtala Elena. Nezáležalo jej na ničom inom, len čím skôr objaviť to, čo vyslobodí Stefana.

Lady Ulma stíchla a Elena sa zahanbila. Nechcela sa drsne vyjadrovať, ba ani zvyšovať hlas pred ženou, ktorá mala za sebou život plný hrôzy. Elena chcela dať lady Ulme pocit šťastia a pohody.

„No aspoň jedno vieme,“ ozvala sa rýchlo. „Že je v nástroji Strieborného slávika. Takže nech už má lady Fazi-
na v harfe čokoľvek, je to tá polovica kľúča.“

„No...“ ozvala sa lady Ulma a potom sa zastavila.

„Čo je?“ nežne sa jej opýtala Elena.

„Ale nič,“ chvatne odvetila Ulma. „Nechcete si teraz prezrieť nové šaty? Táto skúška už bude totiž naozaj posledná.“

„Veľmi rady!“ skríkla Bonnie a skočila k zošitu, kým Meredith potiahla za šnúru, privolala služobnú a tá sa rozbehla do šijacej dielne.

„Ach, škoda, že som nemohla ušití nič pre pána Damona a lorda Strelca,“ povedala lady Ulma smutne Elene.

„Strelec tam nepôjde a som si istá, že Damon by bol spokojný, len keby si mu bola navrhla čiernu koženú bun-

du, čierne tričko, čierne džínsy a čierne čižmy, aké stále nosí. V tom prípade by sa ti rád podvolil.“

Lady Ulma sa zasmiala. „Chápem. No, dnes uvidí toľko fantastických kreácií, že možno do budúcnosti zmení názor. A teraz zatiahnime závesy na oknách. Ples sa bude konať vnútri, pri plynovom svetle, nech teda vidíme, ako budú vyzerať farby.“

„Uvažovala som, prečo aj na pozvánkach stálo, že sa to koná vnútri,“ povedala Bonnie. „Povedala som si, že je to možno pre prípad dažďa.“

„Skôr kvôli slnku,“ odvetila lady Ulma. „Tá nepekčná žiara mení modrú na fialovú a žltú na hnedú. Keby bol ples vonku, nikto by si neobliekol nič akvamarínové alebo zelené – nie, ani ty s tými ryšavkastými vlasmi, ktoré si podobné farby doslova pýtajú.“

„Chápem. Keď vám to slnko visí na obzore každý deň, nečudo, že ho máte plné zuby.“

„No, ktovie, či naozaj chápeš,“ zamrmlala lady Ulma a rýchlo dodala: „Kým počkáme, mám vám ukázať, čo som vytvorila pre vašu priateľku, ktorá o mne pochybuje?“

„Prosím, prosím!“ zvolala Bonnie a podala jej zošit.

Lady Ulma si nalistovala stránku a usmiala sa. Vzala do rúk perá a farebné ceruzky, ako keď sa dieťa teší milovaným hračkám. „Tak tu to je,“ povedala a farebnými ceruzkami kde-tu prikreslila čiarku, rovnú aj oblú. Stále však držala zošit tak, aby dievčatá videli obrázok.

„Božemôj!“ uchvátene zvolala Bonnie a ešte aj Elena vytreštila oči.

Dievčina na obrázku bola nepochybne Meredith, s vlasmi napoly vyčesanými a napoly spustenými, ale v akých šatách! Boli čierne ako eben, bez ramienok, dokonale jej priliehali k štíhlej postave, zdôrazňovali krivky a hore sa končili čímsi, čo, ako sa Elena dozvedela, nieslo názov „srdcový výstrih“. Vďaka tej línii vyzeral predok šiat ako valentínske srdiečko. Šaty tesne priliehali k telu, ale od kolien sa náhle dramaticky rozšírili. „Ten strih sa volá morská panna,“ vysvetľovala lady Ulma, ktorá už bola s obrázkom spokojná. „A tu ich máme,“ doložila, keď vošlo niekoľko krajčírok a šaty niesli ako sviatosť medzi sebou. Dievčatá videli, že sú z čierneho zamatu posiateho maličkými pravouhlými zlatými fliačikmi. Pripomínajú polnoc u nás doma, pomyslela si Elena. Polnoc s myriadou padajúcich hviezd.

„K nim si dáš tieto obrovské ónyxovo-zlaté náušnice, tieto ónyxovo-zlaté hrebenky ti vypnú vlasy dohora a na ruky si navlečieš rovnaké náramky a prstene, ktoré vyrobil Lucen presne k týmto šatám,“ pokračovala lady Ulma. Až teraz si Elena uvedomila, že v miestnosti je už aj Lucen. Usmiala sa naňho a hneď pozrela na trojposchodovú táčňu, ktorú niesol pred sebou. Na vrchnom poschodí spočívali na slonovinovom podklade dva ónyxové a diamantové náramky,

ale aj prsteň s takým diamantom, až jej pohľad naň vyrazil dych.

Meredith sa dívala okolo seba, akoby vyrušila skupinku v súkromnom rozhovore a nevedela, či nemá vyjsť von. Pozrela na šaty, na šperky a na lady Ulmu. Meredith sa vždy dokonale ovládala, teraz však prešla k lady Ulme a tuho ju objala. Prikročila k Lucenovi a nežne mu položila ruku na predlaktie. Bolo očividné, že nevládze prehovoriť.

Bonnie študovala módnú skicu očami znalkyne. „Tieto náramky boli vyrobené len kvôli tým šatám?“ spýtala sa sprisahaneckým tónom.

Lady Ulma prekvapila Elenu rozpakmi. Potom pomaly odpovedala: „Pravda je... že slečna Meredith... je otrokyňa. Keď sa otrokyňa ocitne mimo domu, kde ju vlastní, musí mať symbolické náramky.“ Sklopila zrak a začervenala sa.

„Lady Ulma... hádam si len nemyslíš, že nám na tom záleží?“

Prekvapene na ne pozrela. „A nezáleží?“

„Nuž,“ mávla rukou Elena, „nezáleží. Presnejšie, ešte na tom nezáleží, lebo teraz sa s tým nedá nič urobiť.“ Samozrejme, že služobníctvo netušilo o tajomstvách vzťahu medzi Damonom, Elenou, Meredith a Bonnie. Ani lady Ulma nechápala, prečo Damon nedaruje trom dievčatám slobodu, len pre prípad, že „by sa niečo stalo,

nech to Strážkyne nebeské nedopustia“. Lenže dievčatá vzdorovali – teraz nič také pre úspech svojej misie nepotrebovali.

„Aj tak sú to krásne náramky,“ usmiala sa Bonnie. „K tým šatám sa nič nemôže hodiť lepšie, však?“ Chcela polichotiť šperkárovi.

Lucen sa skromne usmial a lady Ulma ho poctila láskyplným pohľadom.

Meredith stále žiarila tvár. „Neviem, ako sa ti poďakujem, lady Ulma. Keď si dnes večer oblečiem tieto šaty, stanem sa niekým, kým som ešte nikdy nebola. Len neviem, či si vyčesem vlasy... nikdy ich tak nenosievam,“ chabo doložila.

„Dnes večer si ich vyčeseš vysoko nad to krásne čelo. Tieto šaty majú zvýrazniť šarmantné krivky tvojich nahých pliec a rúk. Je zločin zakrývať ich. A ten účes má obnažiť tvoju exotickú tvár, nie ju utajiť!“ vyhlásila lady Ulma.

Dobre, pomyslela si Elena. A je koniec rečiam o symbolickom otroctve.

„Trochu sa namaľuješ – bledý zlatý tieň na viečka, tmavá maskara na zvýraznenie a predĺženie rias. Mierne záblesk zlatistého rúžu, ale na líčka žiadna červeň, to podľa mňa mladým dievčatám nesvedčí. Tvoja prirodzene olivová pokožka dotvorí obraz cudzokrajnej krásavice.“

Meredith bezmocne pozrela na Elenu. „Ja sa zvyčajne nemaľujem,“ vzdychla, no bolo jasné, že nemá argumenty. Predstava lady Ulmy sa predsa len uskutoční.

„Nebude však morskou pannou, bude sirénou!“ ozvala sa Bonnie. „Len pozor, aby sme od nej nejakým kúzlom odvedli všetkých upírskych námorníkov.“

Lady Ulma na Elenino prekvapenie vážne prikývla. „Moja priateľka krajčírka mi poslala kňažku, ktorá požehná odev a ochráni vás aj pred upírmi. Teda ak súhlasíte...“ Elena prikývla.

„Len aby neodohnala aj Damona,“ dodala žartom a čas sa zastavil, pretože Meredith aj Bonnie na ňu upreli zvedavý pohľad. Chceli zachytiť v jej tvári čokoľvek, čo by ju prezradilo.

Ona sa však tvárila neutrálne a lady Ulma pokračovala: „Prirodzene, to obmedzenie sa nevzťahuje na tvojho...na pána Damona.“

„Prirodzene,“ zopakovala Elena.

„A teraz sa venujme našej najmensej kráske.“ Lady Ulma pozrela na Bonnie, ktorá si, celá zapýrená, zahryzla do pery. „Pre teba mám niečo výnimočné. Už veľmi dlho som túžila pracovať s touto látkou, rok za rokom som ju vídala vo výkladoch a nevedela som si predstaviť, že raz ju budem mať v ruke. Vidíš?“ Druhá skupina krajčírok predstúpila a ukázala menšie a ľahšie šaty, kým lady Ulma prevrátila stránku ku kreslenému návrhu.

Elena bola očarená. Látka pôsobila neuveriteľne, ale osobitne šikovný bol strih. Zelenomodrá ako z chvostových pier najkrajšieho páva sa poddala majstrovstvu žien, ktoré z nej zošili vzorku pávích ôk.

Bonnie neveriaco pozerala na šaty. „Toto že je pre mňa?“ vydýchla. Takmer sa tej látky bála dotknúť.

„Pre teba – a vlasy ti uhladíme pekne dozadu, až budeš vyzerat' elegantne ako tvoja priateľka. Poď si ich vyskúšať. Myslím, že výsledok sa ti zapáči.“ Lucen sa vzdialil a Meredith si už skúšala svoju ebenovú róbu.

Bonnie sa začala vyzliekať.

Lady Ulma mala pravdu. Bonnie v ten večer vyzerala dokonale a bola sama sebou nadšená. Práve teraz končili s jej úpravami, postriekali jej šaty i telo jemnou citrusovou a ružovou vodou – tú vôňu vyrobili špeciálne pre ňu. Stála pred obrovským strieborným zrkadlom a už o niekoľko minút mali vyraziť na ples lady Faziny, zvanéj Strieborný slávik.

Bonnie sa obrátila a pozrela na šaty s naberanou sukňou a bez ramienok. Celý živôtik akoby sa skladal z pávích pier, ktoré sa spájali v páse a zdôrazňovali jej útlosť. Aj od pásu nadol vírili pávie perá zo vzácnej látky. Na smaragdovom hodvábe boli vzadu prišité aj pravé perá. Vpredu sa pod väčším a výraznejším zhlukom látkových pier mihotal striebrom a zlatom vyšívaný vzor, šty-

lizované perá, obrátené naopak, dosahovali až k lemu šiat, ktorý bol pošíty tenkým zlatistým brokátom.

Akoby to nestačilo, lady Ulma dala vyrobiť vejár zo skutočných pávích ôk zasadených do smaragdového držadla. Cinkal na ňom strapček drobných nefritových, citrínových a smaragdových ozdôbok.

Bonnie mala na krku náhrdelník z nefritu, smaragdu, začírov a lazuritov. Na zápästiach jej zvonili smaragdovo-nefritové náramky, luxusný symbol dobrovoľného otroctva.

Bonnie vedela o ich zmysle, no sotva v sebe nachádzala odpor k tým šperkom. Musela myslieť na to, že pozvali kaderníčku len preto, aby jej uhladila jahodové kučery, až boli tmavočervené a priliehali jej k hlave, kde ich ešte prichytili nefritovými a smaragdovými sponami. Jej srdiečková tvár nikdy nevyzerala tak dospelo a rafinovane. K smaragdovým viečkam a tmavej očnej linke lady Ulma pridala červený rúž a výnimočne porušila vlastné pravidlo – šikovným ťahom štetca rozjasnila bledé líčka, takže sa zdalo, akoby sa Bonnie stále pýrila pri nejakej lichôtky. Jemne tvarované nefritové náušnice so zlatými zvončekmi predstavovali čarovnú bodku k celej kreácii a Bonnie sa cítila ako princezná z dávneho Orientu.

„Naozaj je to zázrak. Zvyčajne vyzerám ako škriatok, čo sa pokúša preobliecť za kvetinárku alebo roztlieskavačku,“ vzdychla a vybozkávala líce lady Ulme.

S potešením zistila, že rúž sa neodtláča na líca jej dobrodinky. „Dnes večer vyzerám ako mladá žena.“

Bola by takto šťastne trkotala ďalej, hoci lady Ulma si už diskkrétne utierala oči od slz. No v tej chvíli vošla Elena a zhíkla.

Elenine šaty boli hotové už popoludní, takže Bonnie videla len ich obrázok. No ten nedokázal zachytiť ich živú krásu.

Bonnie sa potajme obávala, či sa lady Ulma príliš nespoľahne na Eleninu prirodzenú krásu, a len dúfala, že Elene sa jej šaty zapáčia.

Teraz všetko pochopila.

„Volá sa to šaty pre bohyňu,“ povedala Ulma, keď vstúpila Elena a Bonnie sa až zakrútila hlava, lebo v tej chvíli vedela, že ak by niekedy na Olympe žili bohyne, naozaj by sa obliekali takto.

Šarm tých šiat spočíval v ich prostote. Boli ušité z mliečnobieleho hodvábu a delikátne naberané v páse. Pás pridržieval dve polovice predného dielu tak, že vytvárali elegantný hlboký večkový výstrih a vystavovali na obdiv Eleninu broskyňovú pokožku. Na pleciach látku zachytávali zlaté spony posádzané perleťou a diamantmi. Sukňa bola rovná, rafinovane poskladaná a siahala Elene až k zlatým sandálom – tiež posádzaným perleťou a diamantmi. Na chrbte sa z dvoch častí vrchného dielu stávali tenké pásiky, ktoré sa znovu stretávali a krížili v páse.

Také prosté šaty, ale na správnom dievčati také neuve-riteľné!

Elenino hrdlo zdobil jedinečne tvarovaný zlatý náhrdelník zdobený perleťou. Mal tvar motýľa posiateho diamantmi, toľkými a takými mnohofarebnými, akoby pri každom jej pohybe spolu s odrážaným svetlom chrlili aj plamene. Nasadila si ho na lazuritovo-diamantový náhrdelník, ktorý jej daroval Stefan, pretože si ho odmietla sňať. Nikomu to však neprekážalo. Náhrdelník sa pod motýľom pohodlne ukryl.

Na zápästiach mala široké zlaté pásy s perleťou a diamantmi, ktoré objavili v tajnej šperkárskej miestnosti – očividne patrili k náhrdelníku.

A to bolo všetko. Pokiaľ šlo o vlasy, tie Elene prečesávali, rozčesávali a opäť vyčesávali, až sa z nich stalo zlaté rúno, ktoré sa jej vlnilo až na lopatky. Na perách mala len slabú vrstvu ružového rúžu. A tvár, s hustými čiernymi mihalnicami a svetlými obrvami, s výrazom vzrušenia, pri ktorom pootvorila ružové pery a líca sa jej sfarbili dočervena, tvár nechali nahú. Náušnice, kaskády diamantov, vykúkali spomedzi zlatých kučier.

Dnes večer poblázni všetkých, pomyslela si Bonnie. Pri pohľade na biele šaty však necítila žiarlivosť, ba dokonca ju prekvapilo, ako sa raduje z očakávania senzácie, ktorou sa Elena stane. Jej šaty sú najjednoduchšie, pokračovala v úvahách, a predsa hravo zatieni mňa aj Meredith.

A pritom nikdy nevidela svoju priateľku Meredith krajšiu. Ba dokonca nikdy nevidela šaty, ktoré by väčšmi lichotili jej postave, aj napriek tomu, že Meredith mala doma šatník plný značkových kúskov.

Keď jej to Bonnie povedala, Meredith iba pokrčila plecami. Aj ona mala vejár z čierneho emailu, skladací. Teraz ho otvorila a zatvorila, zamyslene si ním poklopkala po líci.

„Sme v rukách geniálnej tvorkyne,“ povedala. „No nemôžeme zabudnúť, prečo sme sem vlastne prišli.“

Musíme myslieť na záchranu Stefana,“ povedala Elena v miestnosti, ktorú si privlastnil Damon – v bývalej knižnici Ulminho panstva.

„A na čo iné podľa teba myslím?“ odsekol, nezdvihol však oči od jej ozdobeného hrdla. Mliečnobiele šaty prekvapivo zdôrazňovali jej šiju a Elena to vedela.

Vzdychla.

„Keby sme verili, že to myslíš vážne, hneď by sme sa uvoľnili.“

„Tak ako teraz ty?“

Elena sa v duchu striasla. Damon síce vyzerá, že mu ide iba o jedno, ale má vždy fungujúci pud sebazáchovy, takže je stále ostražitý a vidí nielen to, čo vidieť chce – vidí všetko.

Mal pravdu v tom, že Elena bola takmer neznesiteľne vzrušená. Nech si všetci myslia, že sa raduje z neskutočných šiat – a boli naozaj neskutočné a Elena za ne bola Ulme a jej pomocníčkam nekonečne vďačná. No v skutočnosti ju nadchýnala možnosť – ba skôr istota, tak si to opakovala –, že dnes večer sa nájde polovica kľúča, s ktorým sa dostanú k Stefanovi. Myšlienka na jeho tvár, na to, že ho skutočne uvidí, že pri ňom zastane celá, z mäsa a kostí...

Tá myšlienka ju desila. Spomenula si na to, čo povedala v spánku Bonnie, musela vystrieť ruku, aby našla útechu a pochopenie, a z ničoho nič sa spamätala až v Damonovom náručí.

Skutočná otázka znie: Čo povie Stefan o tej noci v moteli s Damonom?

Hej, čo? A čo sa k tomu dá povedať?

„Bojím sa,“ začula tie slová a o minútku spoznala vlastný hlas.

„Tak na to nemysli,“ povedal Damon. „Bude to potom len horšie.“

Lenže ja som klamala, pomyslela si Elena. Ty si na to nepamätáš, ale keby si si pamätal, tiež by si klamal.

„Nech sa už stalo čokoľvek, ja s tebou zostanem,“ ticho riekol Damon. „Tak či onak máš na to moje slovo.“

Elena cítila vo vlasoch jeho dych. „A sľubuješ, že sa sústredíš na ten kľúč?“

Iste, iste, ale ešte som sa dnes poriadne nenasýtil. Elena sa mykla, potom ho pritiahla k sebe. Na chvíľu cítila nielen páľčivý hlad, ale aj ostrú bolesť, ktorá ju miatla. No kým tú bolesť stihla vypátrať, určiť jej zdroj, bolesť zmizla a jej spojenie s Damonom sa prudko prerušilo.

Damon.

„Čo je?“

Neodstrkávaj ma.

„Nič také nerobím. Len som ti povedal všetko, čo sa povedať dá. Vieš, že budem hľadať ten kľúč.“

Ďakujem. Elena to skúsila ešte raz. *No nemôžeš sa vyhlado...*

Kto povedal, že som hladný? Telepatické spojenie s Damonom opäť naskočilo, no niečo v ňom chýbalo. Áno, čosi pred ňou náročky tajil, preto útočil na jej zmysly niečím iným – hladom. Elena cítila, ako ho ten hlad týra, akoby bol tigrom či vlkom, ktorý už celé týždne nezabil korisť.

Izba sa okolo nej pomaly rozkrútila.

„Všetko... je v poriadku,“ šepala. Divila sa, že Damon vôbec vládze stáť na nohách a ešte ju aj držať v náručí, keď sa v ňom na kúsky trhajú všetky vnútornosti. „Vezmi si... čo potrebuješ...“

Na hrdle jej jemnučko zaškrabkali ostré zuby.

Poddala sa tomu. Podľahla všetkým tým pocitom.

Pri príprave na ples u Strieborného slávika, kde budú hľadať polovicu líščieho kľúča potrebného na vyslobodenie Stefana, sa Meredith začítala do poznámok, ktoré si priniesla. Boli to všetko fakty, čo si stiahla z internetu. Všetko, čo sa dozvedela, vyrozprávala Elene a ostatným. No teraz pocítila neistotu – čo ak vynechala niečo zásadné, nejakú životne dôležitú informáciu, na ktorej bude stáť a padať ich úspech? Niečo, od čoho závisí, či sa Stefan vráti domov, alebo či sa tam vrátia ony a bez neho, kým on zhnije vo väzení?

Nie, pomyslela si pred strieborným zrkadlom, keď sa takmer bála pozrieť na exotickú krásku, ktorou sa stala. Nie, na neúspech nemôžeme ani pomyslieť. Musíme byť úspešné, pretože od toho závisí Stefanov život. A musíme to vykonať tak, aby nás pri tom nechytli.

Elena bola sebaistá a len trochu sa jej motala hlava, keď sa vybrali na ples u Strieborného slávika. No len čo všetci štyria v nosidlách dorazili – Damon sedel s Elenou, Meredith s Bonnie – do paláca lady Faziny, pochytilo ju čosi veľmi podobné hrôze. Nebola s nimi Ulma, pretože lekár jej všetky zábavy ako tehotnej zakázal, ale to nebola podstata jej problému.

Ten dom bol skutočne ako palác. Ako z rozprávky, pomyslela si. Nad nimi sa týčili minarety i hranaté veže, zrejme vymalované modrou a zlatou farbou, no v slnečnom svetle všetky vyzerali fialové a takmer ľahšie ako vzduch. Pri chodníku, čo stúpал do kopca, planuli fakle, a do plameňov zrejme pridali nejakú chemikáliu, alebo ich upravili zaklínadlami, pretože menili farby zo zlatej na červenú, purpurovú, modrú, zelenú a striebornú.

Tie farby vyzerali úplne prirodzene a vyrazili Elene dych – boli tým jediným, čo tu naokolo nebolo poznačené všadeprítomným červeným odtieňom. Damon so sebou priniesol fľašu vína Čierna mágia a Elena si pomyslela, že vyzerá až príliš veselo.

Nosidlá zastali na kopci a Damon s Elenou vystúpili. Vkročili do chodby, ktorá odblokovala väčšinu slnečného svetla. Nad nimi sa hojdali jemné papierové lampióny, niektoré väčšie ako nosidlá, ktorými doputovali. Boli osvetlené a fantasticky tvarované, takže palác, ktorý by inak možno pôsobil svojou nádherou až odstrašujúco, nadobudol v ich svetle milú karnevalovú atmosféru.

Prechádzali popri osvetlených fontánach a niektoré z nich ukrývali prekvapenia – napríklad rad magických žiab, ktoré stále skackali z jedného lekna na druhé – *člap, člap, člap*. Znelo to ako dažďové kvapky na streche. V inej sa skrýval obrovský pozlátený had, ktorý sa krútil pomedzi stromy a nad hlavami návštevníkov.

Bolo vidieť, že majiteľka panstva si môže dovoliť všetko, čo si jej srdce zažiada, a že sa nadovšetko raduje z hudby, pretože všade hrali nádherne a občas aj bizarne vyobliekané kapely. Alebo žeby to spieval jediný slávičí sólista ukrytý vysoko v pozlátenej klietke?

Hudba, hudba a zase hudba. Hudba znela všade.

Elena, hoci ju nadchli zvuky i obrazy a omamujúce vône, ktoré vychádzali z obrovských kvetinových záho-

nov i zo šiat hostí, pocítila strach ako kameň v žalúdku. Keď odchádzala od lady Ulmy, pripadala si vystrojená ako kráľovná. Tu však bola u lady Faziny a bolo tu priveľa miestností, priveľa ľudí a všetci sa honosili najmenej takými toaletami, aké mali na sebe ona a jej „osobné asistentky“. Bála sa, že v porovnaní so ženou, ktorej vlasy zdobila trojposchodová diamantová tiara, z ktorej ako riava klesali nite s navlečenými drahými kameňmi až k prstom na nohách, tiež zdobeným diamantmi, vyzerajú jej stokrát prečesané, no nezdobené vlasy úboho.

Vieš, koľko má rokov? Elena sa takmer mykla, keď jej v hlave zaznel Damonov hlas.

Kto? Pokúsila sa do svojho telepatického hlasu nepustiť obavy a žiarlivosť. *Až tak nahlas myslím?* vyplašene dodala.

Až tak nahlas nie, no radšej sa stíš. A veľmi dobre vieš kto. Tá žirafa, na ktorú vyvaľuješ oči. Len pre tvoju informáciu, je asi o dvesto rokov staršia ako ja a snaží sa vyzeráť na tridsať, čo je o desať rokov menej, než koľko mala, keď sa stala upírkou.

Elena zažmurkala. *Čo mi tým chceš povedať?*

Pošli si trochu Sily k ušiam, nadhodil Damon. A prestaň sa znervózňovať!

Elena poslúchla, zostrila si sluch až tak, že jej takmer vybuchli ušné bubienky, a odrazu sa okolo nej ozvali tiché rozhovory.

... ach, tá bohyňa v bielom. Je to ešte dieťa, ale pozri na tú postavu...

... áno, tá zlatovlasá. Úchvatná, však?

... pri Hádovi, pozri na to dievča...

... a čo ten princ s tými princeznami? Videli ste ich? Ktovie, či si ich strieda, alebo či chodievajú spolu do štvorky...

To už väčšmi pripomínalo šepot, aký Elena zvyčajne počúvala na večierkoch, a dodalo jej to sebavedomie. Smelšie si prezerala vyobliekaný dav a pocítila náhly prílev úcty a lásky k lady Ulme, ktorá za jediný týždeň vytvorila troje výnimočných šiat.

Je geniálna, oznámila vážne Damonovi a vedela, že on pochopí, o kom je reč – teda myšlienka. Pozri, Meredith už má okolo seba hlúčik obdivovateľov... a... a...

A vôbec sa nespráva ako Meredith, dokončil za ňu Damon – trochu znepokojene.

Zato Meredith znepokojená nebola. Obrátila hlavu tak, aby lichotníci videli jej klasický profil, no nebol to profil vždy vážnej a praktickej Meredith. Všetci sa mohli kochať pohľadom na exotickú krásavicu, ktorá vyzerala ako stelesnenie divokej Carmen. Mala otvorený vejár a pomaly, vláčne sa ním ovievala. Diskrétno, no teplé svetlo prepožičalo jej nahým pleciam a rukám perlový jagot, ktorý kontrastoval s čiernymi zamatovými šatami – a tie zase pôsobili ešte záhadnejšie ako doma. Jeden z prítomných zrejme neodolal

jej šarmu, pretože už teraz kľačal s červenou ružou v ruke, ktorú tak rýchlo vytiahol z niektorej naaranžovanej kytice, že si pri tom poranil prst o trň a teraz sa mu na ňom hromadila krv. Meredith si to zrejme nevšimla. Elena aj Damon súcitili s mládencom, plavovlasým a mimoriadne pekným. Elena ho ľutovala a Damon... bol hladný.

Aha, vyklulo sa šidlo z vreca, komentoval premenu Meredith Damon.

Prosím ťa, aké šidlo a z akého vreca? Okrem toho, Meredith sa nikdy celkom neprejaví. Toto je len hra. Aj keď si myslím, že dnes nám pomáhajú šaty. Meredith je oblečená ako siréna, tak sa ako siréna aj správa. Bonnie je oblečená ako páv a pozri...

Kývla hlavou smerom k dlhej chodbe, ktorá viedla do rozľahlej sály. Bonnie, oblečená v látke, ktorá vyzerala ako skutočné pávie perie, mala vlastný hlúčik obdivovateľov. A tí kráčali za ňou, akoby napodobňovali jej pohyby. Tie pohyby, ktoré boli pohybmi vtáčika, ľahulinké, graciózne. Na zápästiach jej cinkotali náramky, pri každom pohodení hlavou zazvonili náušnice a nohy sa blýskali v zlatých sandáloch.

„Vieš, že je to zvláštne?“ zamrmlala Elena, keď sa ocitli vo veľkej sále a našli si tichší kút, takže sa nemuseli rozprávať len myšlienkami. „Až teraz mi dochádza, že lady Ulma vytvorila šaty, ktoré predstavujú rôzne úrovne zvieracieho sveta.“